



Vonnisnummer / Griffinummer <i>1 770 / 2022</i>
Repertoriumnummer / Europees
Datum van uitspraak 21 februari 2022
Naam van de rechtstreeks gedaagden
Systeemnummer parket 21CO47346 Dossiernummer 21D003511 Notitienummer parket

rechtbank van eerste aanleg
Oost-Vlaanderen, afdeling
Dendermonde, sectie
correctionele rechtbank
Kamer D13M

Vonnis na rechtstreekse dagvaarding

Aangeboden op
Niet te registreren

In de zaak van:

RECHTSTREEKS DAGENDE PARTIJ:

948

RRN
wonende te

eiser, bijgestaan door mr. advocaat te

945 Waarbij het Openbaar Ministerie als gevoegde partij tegen:

RECHTSTREEKS GEDAAGDEN:

946

- **DE GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR**
gevoegd voor de provincie Oost-Vlaanderen
met kantoor te 9000 Gent, Maria Hendrikaplein 70 bus 71

verweerder, vertegenwoordigd door mr. loco mr. advocaten te

947

- **DE STAD**
vertegenwoordigd door haar college van burgemeester en schepenen
met burelen gevestigd te

verweerder, vertegenwoordigd door mr loco mr. advocaten te

1. PROCEDURE

1.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, D Vakantiekamer van 4 juli 2018, werd de oorspronkelijke eerste beklagde, thans rechtstreeks dagende partij samen met de oorspronkelijk tweede beklagde, op tegenspraak op strafrechtelijk gebied veroordeeld wegens twee inbreuken op de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Zij hadden in strijd met de regularisatievergunning het achterste onvergunde gedeelte van de bestaande achterbouw van hun woning niet gesloopt tot een bouwdiepte van 21,45 meter en een groot gedeelte van de voortuinstrook, de volledige linkse zijde naast de woning en achter de woning verhard met natuurtegels zonder vergunning.

2.

Met betrekking tot het herstel op vordering van het college van burgemeester en schepenen van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, besliste de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, D Vakantiekamer, in het voormelde vonnis als volgt:

- "BEVEELT t.a.v. beklagden hoofdelijk het herstel in de oorspronkelijke toestand door:
o het afbreken van het achterste onvergunde gedeelte van de bestaande achterbouw tot een bouwdiepte van 21,45 meter.

o het uitbreken van de verhardingen inclusief de fundering uitgebroken tot de strikt noodzakelijke toegangen, conform de vergunning 2014/409, namelijk:

§ de verharding in de voortuinstrook moet worden teruggebracht tot de strikt noodzakelijke verharding naar de voordeur en de verharding in het linker gedeelte van de voortuinstrook;

§ in totaal mag de verharding in de voortuinstrook maximaal 50 % van de oppervlakte van de voortuinstrook zijn;

§ in de zijdelingse strook vanaf de voorgevel naar achteren is de maximale diepte van de verharding deze van de vergunde bouwdiepte, namelijk 21,45 meter;

binnen een termijn van 12 maanden na het in kracht van gewijsde treden van dit vonnis onder verbeurte van een dwangsom van 200,00 euro per dag vertraging per beklagde in geval van niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn;

- ZEGT dat beklagden overeenkomstig artikel 6.3.6. van de VCRO indien de herstelmaatregel vrijwillig wordt uitgevoerd, onmiddellijk de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen, bij aangetekende brief of bij afgifte tegen ontvangstbewijs, op de hoogte dienen te brengen;

- MACTIGT voor het geval dat het herstel in de oorspronkelijke toestand niet binnen de gestelde termijn wordt uitgevoerd, de stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de gemeente om ambtshalve in de uitvoering ervan te kunnen voorzien;

- ZEGT voor recht dat de voormelde termijn van 12 maanden enkel aan de hoofdveroordeling wordt gekoppeld en geen dwangsomtermijn is in de zin van artikel 1385bis Ger.Wb."

3.

Oorspronkelijk tweede beklagde, ging tegen alle beschikkingen van dit vonnis in beroep. berustte in het vonnis zodat het ten aanzien van hem definitief is.

4.

Bij rechtstreekse dagvaarding van 22 januari 2020 tot opheffing, opschorting of vermindering van de bij vonnis van de vakantiekamer van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde van 4 juli 2018 opgelegde dwangsom gelet op de onmogelijkheid van verzoeker werd het openbaar ministerie gedagvaard om te verschijnen voor de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, op maandag 10 februari 2020 om 9u. Kopie van deze dagvaarding werd aangezegd aan zowel de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur als de stad

Bij vonnis van 21 september 2020 besliste deze rechtbank tot opschorting van de looptijd van de dwangsom voor de periode vanaf 18 november 2018 tot het moment dat één van volgende twee voorwaarden is vervuld:

- er is een definitieve uitspraak in beroep in de zaak van tegen het vonnis van 4 juli 2018;

- OF de woning in de te is verkocht én heeft de woning verlaten;

5.

Op 11 september 2020 deed het hof van beroep Gent uitspraak in de zaak van tegen het vonnis van 4 juli 2018. werd vrijgesproken en was aldus niet gehouden tot het herstel.

Aar werd opnieuw bevel tot betaling van dwangsommen betekend vanaf 12 september 2020.

2. BEOORDELING

2.1 Overzicht van de feiten

1.

Het (voormalig) echtpaar _____ en _____ waren eigenaar van een woning in _____. Op 13 mei 2014 stelde de bouwtoezichter van de stad _____ een pv met stakingsbevel op voor verbouwingen aan de woning zonder vergunning. De werken werden stilgelegd. De woning werd onder meer over de volledige breedte op het gelijkvloers uitgebreid tot 29 meter diepte.

Het echtpaar diende een regularisatieaanvraag in. Het college van burgemeester en schepenen verleende vergunning op 13 oktober 2014, onder een aantal voorwaarden. Eén van deze voorwaarden was dat het achterste gedeelte van de bestaande achterbouw moest worden afgebroken binnen een termijn van drie maanden. Bij controle op 1 april 2015 bleek dit niet te zijn gebeurd. Het achterste niet vergunde gedeelte werd volledig ingericht met een nieuwe keuken. Een groot deel van de voortuinstrook, de volledige linkse zijde naast de woning en achter de woning werd volledig verhard in natuurtegels, zonder vergunning.

_____ verklaarde op 8 mei 2015 dat hij voorlopig niets wenste af te breken omdat hij zich dat financieel niet kon veroorloven. Bovendien had hij de woonruimte hard nodig omdat zijn ouders op termijn zouden komen inwonen. Hij verklaarde dat de afbraak ook niet eenvoudig was omdat alle nutsleidingen zouden moeten worden aangepast. Hij zou een oplossing zoeken bij de dienst ruimtelijke ordening en stedenbouw.

Op 1 februari 2016 bleek er nog geen regularisatie te zijn.

Op 18 mei 2017 werd het echtpaar gedagvaard om te verschijnen voor de correctionele rechtbank en op 4 juli 2018 werden zij veroordeeld.

2.2 standpunt eiser

2.

Eiser stelt dat hij in de onmogelijkheid verkeert om aan de hoofdveroordeling te voldoen omdat:

- Bij arrest van het hof van beroep van Gent van 19 november 2018 in het kader van de echtscheidingsprocedure aan mevrouw _____ afzonderlijk verblijf in de echtelijke woning werd verleend, met verbod aan verzoeker om haar op enigerlei wijze te verontrusten. De relatie tussen beiden is tevens verzuurd en zij laat hem niet toe in de woning.
- Op 18 juli 2019 werd er uitvoerend beslag op onroerend goed gelegd door de curator over het faillissement van _____. De woning zou verkocht worden. Voor een beslagene is het conform artikel 1574 Ger. Wb. verboden om schade toe te brengen aan het goed.
- Hij over onvoldoende middelen beschikt om de werken volledig door derden te laten uitvoeren.

Om die reden verzoekt eiser om de opheffing, opschorting dan wel vermindering van de dwangsommen vanaf 12 september 2020.

Eiser stelt dat hij thans over voldoende financiële middelen beschikt om een gedeelte van de werken uit te besteden aan een aannemer. Eiser en een familielid zouden de afbraak voor hun rekening nemen. Deze werkwijze werd reeds in het najaar van 2020 voorgesteld aan mevrouw _____ doch zij blijft weigeren.

Mevrouw woont nog steeds in de woning en eiser mag haar daar niet verontrusten. Hierdoor verkeert hij in de onmogelijkheid om de werken zelf uit te voeren.

Eiser toont met stukken aan dat er tussen de raadslieden van partijen uitvoerige briefwisseling werd gevoerd omtrent het uitvoeren van de herstellvordering. Mevrouw stelt echter dat er niet kan uitgevoerd worden zolang zij er woont.

In het najaar 2020, na het vonnis van 21 september 2020, zou eiser samen met een aannemer ter plekke geweest zijn om een plan te maken voor de noodzakelijke werken. Tot tweemaal toe werden data voorgesteld voor de werken, maar mevrouw rocht steeds uitvluchten. Eiser heeft zelfs voorgesteld om de kinderen op te vangen gedurende de werken.

Eiser heeft mevrouw op grond van artikel 577-2 Oud BW gedagvaard om machtiging te krijgen om de herstelmaatregel uit te voeren. Deze procedure staat voor pleidooien in mei 2022.

In het kader van het faillissement werd uitvoerend beslag gelegd op de woning. Ondertussen werd reeds een notaris aangesteld. De verkoop is ondertussen opgeschort. De curator weigert akkoord te geven om de werken uit te voeren.

3.

Ondergeschikt beroept eiser zich op de putatieve onmogelijkheid, wat inhoudt dat hij in de mening verkeerde dat de te verrichten prestatie onmogelijk was, terwijl dit in werkelijkheid niet zo was.

4.

Op basis van de onmogelijkheid vraagt eiser een opheffing van de dwangsommen, ondergeschikt een opschorting tot zes maanden nadat de woning heeft verlaten of tot zes maanden nadat eiser een machtiging heeft om de werken uit te voeren, ondergeschikt een opschorting tot en met 31 augustus 2022, ondergeschikt een opschorting voor de periode lopende de procedure voor de rechtbank, meest ondergeschikt een vermindering naar 25 euro per dag gelet op de precare financiële situatie.

2.3 standpunt verweerders

5.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en de stad verzoeken de rechtbank om de vordering ongegrond te verklaren.

2.4 beoordeling rechtbank

6.

Het artikel 1385*quinquies* Ger.W. bepaalt dat de rechter die een dwangsom heeft opgelegd, op vordering van de veroordeelde de dwangsom kan opheffen, de looptijd ervan kan opschorten gedurende de door hem te bepalen termijn of de dwangsom kan verminderen ingeval van blijvende of tijdelijke, gehele of gedeeltelijke onmogelijkheid voor de veroordeelde om aan de hoofdveroordeling te voldoen.

Deze bepaling vindt haar grondslag in de billijkheid in die zin dat niemand tot het onmogelijke kan gehouden zijn.

Het gezag van gewijsde van het vonnis van 4 juli 2018 staat eraan in de weg dat de herstelmaatregel zelf zou worden ingetrokken of op een of andere wijze zou worden gemilderd onder het mom van een opheffen, intrekken of mildereren van de dwangsom. Zo staat het niet aan de rechtbank als dwangsomrechter te beslissen of het feit dat de hoofdveroordeling gedeeltelijk is uitgevoerd al dan niet een vermindering van de dwangsom meebrengt, of nog om de wettelijkheid van de herstellvordering te beoordelen.

7.

Op 4 augustus 2018 was de veroordeling tot herstel van definitief en begon de uitvoeringstermijn te lopen. Bij arrest van 19 november 2018 werd aan mevrouw afzonderlijk verblijf in de echtelijke woning toegekend met verbod om haar op enigerlei te verontrusten. De dwangsommen werden bij vonnis van 21 september 2020 tijdelijk opgeschort en zijn opnieuw beginnen lopen op 12 september 2020. Vanaf de uitspraak in graad van beroep was het voor eiser duidelijk dat hij alleen voor de uitvoering van het herstel moest zorgen en mevrouw hiertoe niet gehouden was. Wel is zij verplicht om dit herstel te gedogen.

Eiser toont met zijn stukken aan dat hij na het vonnis van 21 september 2020 ernstige inspanningen heeft gedaan om op korte termijn uitvoering te geven aan de herstelmaatregel maar hierin verhinderd werd door mevrouw alsook door de curator. Hij heeft tweemaal een concrete start (19/12/2020 en 13 maart 2021) van de werken vooropgesteld alsook een oplossing voor de kinderen.

Het was onredelijk om van eiser nog meer inspanningen te verwachten dan hij heeft gedaan. Het is duidelijk dat in die periode de nochtans zware financiële prikkel van de erg hoge dwangsommen zijn zin als dwangmiddel had verloren.

Niettemin zullen alle partijen (mevrouw de curator) zich finaal moeten neerleggen bij het herstel dat noodgedwongen dient te gebeuren en blijft eiser gehouden hier alles was in zijn mogelijkheden ligt voor te doen. In die omstandigheden kan de machtiging die eiser beoogt te krijgen van de rechter een bijkomende hulp zijn.

De rechtbank neemt aan dat van eiser niet redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij met de sterke hand uitvoering forceert van de werken in de woning waar zijn ex-vrouw en kinderen wonen. Eiser toont aan dat de relatie tussen beiden totaal verzuurd is en het voor hem moreel onmogelijk is om in die omstandigheden het herstel uit te voeren zonder een voorafgaandelijke overeenkomst met mevrouw minstens over het verblijf van de kinderen gedurende de werken.

De onmogelijkheid is niet definitief zodat de rechtbank de dwangsommen niet zal opheffen.

De bewezen tijdelijke onmogelijkheid om de hoofdveroordeling uit te voeren verantwoordt een opschorting van de looptijd van de dwangsom voor de periode vanaf 12 september 2020 tot 31 augustus 2022 en een vermindering van de dwangsommen tot 50 euro per dag vertraging.

8.

De Vlaamse overheid, voor wie de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, die in het ongelijk werd gesteld als orgaan ervan optreedt, en de stad zijn gehouden de kosten van de eiser, die bestaan uit de dagvaardingskosten, te betalen.

Gezien de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en de stad zoals bij de behandeling van de herstellvordering, ook in het verweer ten aanzien van een vordering tot opheffing, schorsing of vermindering van een dwangsom verbonden aan een bevolen herstel, als overheidsorganen optreden voor het algemeen belang en in alle onafhankelijkheid dit verweer moeten kunnen uitoefenen, kunnen de in het ongelijk gestelde stedenbouwkundig inspecteur en stad niet tot een rechtsplegingsvergoeding worden veroordeeld, zoals gevorderd door de eiser.

3. TOEGEPASTE WETTEN

Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;

Wetb. van strafvordering, art. 162, 182, 184, 185, 190, 190ter.

BESLISSING

De rechtbank beslist **OP TEGENSPRAAK** ten aanzien van eiser en verweerders de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en de Stad ,

OP STRAFGEBIED

De rechtbank:

- verklaart de vordering van eiser **ontvankelijk** en er ten gronde over beslissend;
- schort de looptijd van de dwangsom bepaald bij vonnis van de correctionele rechtbank van Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, van de Vakantiekamer van 4 juli 2018 op voor de periode vanaf 12 september 2020 tot 31 augustus 2022;
- vermindert de bij vonnis van 4 juli 2018 van de correctionele rechtbank van Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde opgelegde dwangsom naar 50 euro per dag vertraging;
- verwerpt het meer of anders gevorderde als niet gegrond,
- veroordeelt de Vlaamse overheid en de Stad hoofdelijk tot de kosten van eiser, met inbegrip van de kosten van de dagvaardingen;
- wijst de vordering van eiser tot veroordeling van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en de stad tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding af als ongegrond.

Alles gebeurde in de Nederlandse taal overeenkomstig de wet van 15 juni 1935.

Dit vonnis is in openbare terechtzitting uitgesproken op **21 FEBRUARI 2022** door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, D13M kamer, samengesteld uit:

rechter, voorzitter van de D13M kamer,

In aanwezigheid van substituut Procureur des Konings,
Met bijstand van griffier

Voor eensluidend afschrift afgeleverd
aan het Openbaar Ministerie.
Dendermonde, de **23 FEB. 2022**
De griffier-hoofd van dienst,

S. D'hoë
griffier-hoofd van dienst

